

Sygn. akt III CSK 40/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa U. z siedzibą w W.
przeciwko W. Z. i M. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego W. Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanego W. Z. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Pozwany W. Z. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 maja 2017 r. zawarł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania powołując przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., czyli występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Istotne zagadnienia prawne skarżący ujął następująco:

- czy w świetle art. 375 § 1 i 2 k.p.c., strona, której apelacja została przyjęta do rozpoznania, będąca współuczestnikiem w sporze może powoływać się skutecznie na zarzuty przysługujące drugiemu współuczestnikowi występującemu w sprawie w sytuacji braku rozpoznania środka odwoławczego wniesionego przez innego współuczestnika postępowania, którego uwzględnienie wpływałoby na sytuację samej strony, której apelacja była przedmiotem rozstrzygnięcia?

- czy w świetle przepisów art. 373 k.p.c. oraz art. 371 k.p.c., w sytuacji braku wydania przez Sąd drugiej instancji postanowienia o odrzuceniu środka odwoławczego, jest on zobowiązany do jego rozpoznania po przekazaniu go przez Sąd pierwszej instancji, pomimo wątpliwości Sądu drugiej instancji w zakresie zachowania terminu do jego wniesienia, natomiast bez wydania jakiegokolwiek orzeczenia wobec zachowania warunków formalnych wniesionego środka odwoławczego?

- czy treść art. 378 § 2 k.p.c. determinuje Sąd drugiej instancji do rozpoznania sprawy także w zakresie innego współuczestnika występującego w sprawie po stronie podmiotu wnoszącego środek odwoławczy, w sytuacji gdy

Sąd drugiej instancji posiada wiedzę o wniesionym przez tego współuczestnika środku odwoławczym, który nie został rozpoznany, ale wskazuje na niezadowolenie współuczestnika, z wydanego orzeczenia, w sytuacji gdy wydanie rozstrzygnięcia wobec współuczestnika sporu decydowało o sytuacji podmiotu, którego środek odwoławczy został rozpoznany?

W odniesieniu do przesłanki drugiej, potrzeby wykładni przepisów skarżący wskazał, że zachodzi taka potrzeba polegająca na ustaleniu:

- czy wobec, przekazania apelacji do rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, w sytuacji gdy Sąd pierwszej instancji początkowo odrzucił apelację a następnie przekazał ją Sądowi drugiej instancji, Sąd drugiej instancji jest zobowiązany do jej rozpoznania, gdy sam nie kwestionuje kwestii formalnych związanych z jej wniesieniem, a w szczególności nie wydaje postanowienia o odrzuceniu środka zaskarżenia przez Sąd drugiej instancji?

- czy strona, może skutecznie domagać się weryfikacji orzeczenia zapadłego w stosunku do niej, w sytuacji gdy nie rozpoznano środka wniesionego przez innego współuczestnika, którego uwzględnienie wpływałoby na sytuację strony i możliwość powołania się przez nią na wspólne zarzuty z współuczestnikiem sporu?

Wystąpienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatrywał w tym, że gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, a Sąd dokonałby prawidłowej wykładni treści powołanych przepisów, to zapadłoby odmienne orzeczenie.

W wyniku badania argumentacji skarżącego nie stwierdza się, aby w sprawie wystąpiły wskazane przez niego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Przypomnieć należy, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i przedstawieniu wyczerpującej argumentacji jurejcznej wskazującej, że zagadnienie takie w sprawie występuje, jest nowe, dotychczas w orzecznictwie nierozstrzygnięte i będzie miało znaczenie precedensowe przy rozstrzyganiu spraw podobnych.

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Powołując się z kolei na przesłankę z art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący powinien wskazać konkretne przepisy prawa, które wymagają wykładni i wykazać, że ich dotychczasowa wykładnia jest niejasna, niespójna, że istnieje potrzeba jej zmiany, powinien też wskazać, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem konkretnego przepisu oraz przedstawić argumentacji świadczącej, że wątpliwości mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

Skarżący nie sprostął powyższym wymogom ponieważ przedstawiona przez niego problematyka pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy. Wszystkie trzy sformułowane w ramach wykazania przesłanki art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. pytania opierają się na założeniu, że doszło do braku rozpoznania środka odwoławczego współuczestniczka skarżącego - apelacji M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 września 2015 r. Tymczasem postanowieniem z dniastycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił tę apelację jako wniesioną po terminie (k. 147). M. Z. nie złożyła zażalenia na to postanowienie. Środek zaskarżenia został więc, w sposób formalny, rozpoznany. Nie zmieniają tej oceny podane przez skarżącego późniejsze działania Sądu Okręgowego, w tym wskazanie przez Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 16 czerwca 2016 r. oddalającym wniosek o wydanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 września 2015 r., że wyrok ten nie jest wobec M. Z. prawomocny.

Powołując się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący w istocie powtórzył argumentację przedstawianą w zawiązkach z wykazaniem w sprawie istnienia zagadnienia prawnego. W związku z tym, z przyczyn podanych wyżej, nie można uznać, że podana w skardze kasacyjnej problematyka ma znaczenie dla rozstrzyganej sprawy. Skarżący nie wykazał więc, aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący ograniczył się stwierdzenia, że gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa,

to zapadło by odmienne orzeczenia. Odnosząc się do powyższego przypomnieć należy, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie wyznaczniki skargi kasacyjnej. Skarżący formułując, więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinien przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jest niewystarczające. Tym samym skarżący nie wykazał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ze względu na trudną sytuację materialną skarżącego orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.